

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 14566

гр. София, 16.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
закрито заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разглежда дело номер **4377** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.26,ал.2 ЗЧРБ, във връзка с
чл.166 от АПК.

Образувано е по жалба на О. О. Т.- гражданин на Н. срещу Заповед,рег. №
513з-2237/20.02.2026 година на ЗА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР- ГЛАВЕН
ИНСПЕКТОР, с която последният отказал предоставяне право на продължително пребиваване
в РБ по Заявление вх. № 200313/06.02.2026 за предоставяне право на продължително
пребиваване в РБ на О. О. Т.- гражданин на Н..

В жалбата е направено искане за спиране изпълнението на заповедта на основание чл.166 от
АПК.

Настоящият съдебен състав намира искането за спиране на изпълнение на Заповедта на
основание чл.166 от АПК за процесуално недопустимо. Съображенията за това са следните:

Съгласно [чл. 26, ал. 9 ЗЧРБ](#) отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване
срока на пребиваване може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). В
[чл.90, ал. 1 АПК](#) е установена забрана за изпълнение на административните актове, преди да са
изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаване на
спора от съответния орган. По силата на, ал. 2, т. 2 на същата разпоредба, това правило не се
прилага, когато със закон или с разпореждане по [чл. 60 АПК](#) е допуснато предварително
изпълнение на акта. Съгласно [чл. 166, ал. 1 от АПК](#) оспорването спира изпълнението на
административния акт и следователно, подаването на жалба или протест спира изпълнението на
административния акт, освен ако със закон или с разпореждане на органа е допуснато
предварително изпълнение.

В конкретния случай срещу Заповедта за отказ да бъде предоставено право на продължително
пребиваване оспорващият е депозирал жалба да АССГ, като е образувано настоящото дело и
именно подаването на жалба е осуетило влизането в сила на акта, като едновременно с това е
спряла изпълнението му съгласно [чл. 166, ал. 1 АПК](#). От друга страна, в заповедта, чието спиране
на изпълнението се иска, не е включено разпореждане за предварително изпълнение по реда [чл.](#)

[60, ал. 1 АПК](#). В изпратената от административния орган преписка също не се съдържа разпореждане за допускане предварително изпълнение на основание [чл. 60, ал. 2 АПК](#). Предварително изпълнение на отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България не следва и по силата на закон, като в специалния закон – [ЗЧРБ](#) не е предвидено, че подаването на жалба против отказа за издаване на разрешение за продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, постановен на основание [чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ](#) не спира неговото изпълнение. Процесната заповед не попада и в категорията актове, подлежащи на незабавно изпълнение по смисъла на [чл. 44, ал. 4 от ЗЧРБ](#). Видно от съдържанието на обжалвания акт, няма и разпореждане за неговото предварително изпълнение на основание [чл. 60, ал. 1 от АПК](#). Определеният на основание [чл. 69, ал. 1 от ППЗЧРБ](#) срок за доброволно напускане на страната, е израз на уставонета от закона възможност за доброволно изпълнение от страна на адресата на засягащия го административен акт, като същият подлежи на принудително изпълнение едва след влизането му в сила.

Оспорената Заповед не се явява предварително изпълняема, а с подаването на жалбата същата е произвела автоматично предвидения в закона суспензивен ефект. Целеният от чужденеца правен ефект е настъпил с депозиране на жалбата му, а търсената временна защита срещу неблагоприятното действие на оспорената заповед е получена съгласно [чл. 166, ал. 1 АПК](#).

Настоящият съдебен състав намира, че и третата предпоставка за допустимост на искането за спиране не е налице, тъй като липсва правен интерес от търсената съдебна защита. По принцип, правният интерес от искането за спиране се презюмира от факта на оспорване на самия акт. За подателя на искането не е налице правен интерес от търсената съдебна защита, защото наличието на “засягане” на права и законни интереси на лицето, което обжалва акта, е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване. По смисъла на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ, административният акт “засяга” граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни първа или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица, е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове. Практически това нарушаване, се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта. Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст.дело №18/1995 г./От така посоченото е безспорно, че за да се приложи общата клауза за обжалваемост, визирана в нормата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи, характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още че “засегнати” в процесуално-правен аспект са онези лица, които са носители на материално-правни последици от волеизявлението на органа, респективно на това-в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт, а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на

съществуващи субективни права; създаване на нови или разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорвания на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта.

Всичко това прави искането за спиране изпълнението на заповедта недопустимо и предпоставя оставянето му без разглеждане и прекратяване на производството по делото.

Воден от гореизложеното и на основание чл.159,ал.1,т.1, и т.4 и чл.166,ал.4 АПК,Административен съд София- град

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ИСКАНЕТО НА О. О. Т.- гражданин на Н. за спиране изпълнението на Заповед,рег. № 513з-2237/20.02.2026 година на ЗА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР, с която последният отказал предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление вх. № 200313/06.02.2026 за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на О. О. Т.- гражданин на Н..
ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО АДМ. ДЕЛО № 4377/2026 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АССГ В ТАЗИ МУ ЧАСТ.

НА основание чл.138,ал.1 АПК препис от определението да се изпрати на страните.

Определението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 7 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.166,ал.3 АПК

СЪДИЯ: